

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΩΝ

Στους αραβωνιασμένους ο έρωτας κι' ο πόθος είνε γεμάτοι σεβασμό. 'Η νέα είνε άκόμια δειλή, άνήξεση, φρόνησι από την άσθητήν άνατροφή που έβηκε. 'Εξείνος στέκει' άκόμια στενοχωρημένος μπροστά στην άνωματιχη αυτή παρθένα, νοιάζει κάτσο φόβο και μπρός στο χαμόγελο που άνοίγει τα δροσερά χείλη της αραβωνιαστιχιάς του, μπροστά στο βλέμμα της που τον κοιτάει έρωτηματιζά, άνίγει τον πόθο που τον φωντώνει. Το βλέμμα της φωτόβγαλτης γυναίκας του γαίνεται βαθύ σαν βάραθρο και τον ζαλίζει.

'Αν οι αραβωνιασμένοι ήσαν άγριοι τόν έξημον, θα ίκανοποιήσαν τον πόθο τους άμέσως. Μά μέσα τους βιάζονταν ή ζωώδη τρόπον και ο πολιτισμός και τούς συγκρατούσε.

'Η νέα, που είνε άνήξεση, βιάζει το παιχνίδι αυτό ζωηρομένο, έζεινος έπίσης βιάζει αυτή τη νέα περιπέτεια έλκεστικη... Μά αυτά όλα δεν πρέπει να διαδοχούν πολύ, γιατί ζαταντώνε βάσανο.

Οι αραβωνιασμένοι λοιπόν άλλάζουν φίλια άρταχιά, φοβισμένα, χερμά, χαμιά φορά από φλογερά, ποίνα τα πιο ήδονικά και φέροναν γλυκές άνατριχίλες.

Σ' ένα μιστόρημα του 18ου αιώνα βρισκό το παρακάτω 'Ημερολόγιο μιας νέας, έπο μορηή ζωηρομένου κι' άπόμων έπιστολών σε μια φίλη της «ανταρμένη», που όλα μπορεί να της τα πη, κι' όλα να τα φωντήση.

'Αρχίζω από το μέρος όπου περιγράφει το κόρτε που της έκανε ο νέος:

'Η στιγμή που σοφούμια ήθε λαίπον, άγαπητή μου κόμισσα. Είμαι ή αραβωνιαστικιά του άραιού κόμητος Λεάνδρου, είμαι ευτυχισμένη και ή άρα που κόρτε είνε χαριτωμένη. 'Υπάρχουν κάτι περιπέτειες άνωμεσό μας που θα σου τις διηγηθώ.

«Μιά μέρα έργαζόμουν στο έργοχειρό μου, κι' άφησα να μου πέφτουν ποτε το φαλλίτι μου, ποτε ή κλωστής μου. Δεν ήξερα τί έκανα μέσα στην ταραχή που μούφερον ή παρουσία του. 'Εσπευδε, μου τα έδωκε και μου τα έδανε. Μιά φορά, δίνοντάς μου το φαλλίτι, μου έσφιξε το δάχτυλο τόσο πολύ, που αν ήταν άλλος θα πονούσα και θάμπηγα φωνή. 'Αλλη μιá φορά, δίνοντάς μου τίς κλωστής ποίχαν πέσει, μου έπάσαρε κρυφά ένα ραβασάκι, που το έπηρα και τόκρωμα μέσα στο έργοχειρό. 'Υστερα το έδιάβασα κρυφά μόνη μου. 'Ηταν τόσο άμορφα έκείνα που έγραφε...»

Το ραβασάκι έκείνο της έζητούσε φρεσινά ένα ραντεβού τη νύχτα στο πάρκο.

Παρακάτω ξαναβρίσκουμε την 'Ιουλία — αυτό ήταν τ'όνομα της αραβωνιασμένης νέας — την άρα του ραντεβού στο πάρκο. Δεν άνηθήκε. Μήπως κι' αυτήν δεν την στενοχωρούσε ή επίβλεψη των διωκόντων

ματα να σου δώσω ένα μάθημα, που θα το θυμάσαι σ' όλη σου τη ζωή...»

Κι' άλλθεια, μόλις βγήκε ο ήλιος, ο άγνωστος φώναξε στο κατ'άστρομα των Λέντιμπεττερ κι' εκεί, άφορ τον μάλωσε άκόμια μιá φορά για την άνοησία που είχε κάνει, τον σήκωσε γερά στα χέρια του και τον πέταξε στη θάλασσα...

'Ο καθηγητής των θεσηκεντικων έπιθμοσε μ' όλη του την καρδιά μιá τέτοια λύσι. 'Ηταν προτιμώτερος ο θάνατος! Μά δεν πνίγηκε... Δίχως να το θέλι, άρχισε να κολυμπά, κι' ύστερα από λίγο άπάντησε μιá φροδοραχα, κι' έτσι σώθηκε και ξαναγύρισε σε άξιόθρηνητα χάλια στο Χίδεργκατ.

'Όταν τον είδα ζαλωμένο στην προκειμιά, σαν τον πιο δυστυχισμένο άνθρωπο του κόσμου, τον πήρα στο σπίτι μου από συμπόνια, κι' έτσι έγινε φίλος του κι' έμαθα την κομμοτραχιχη του ιστορία. Αυτή λοιπόν είνε ή «ερέλλα» του Λέντιμπεττερ, που όταν τη συλλογιζέται, παγώνει το αίμα του μέσα στις φλέβες. Είνε μιá άτυχη περιπέτεια που θα τον δδηγήση, δίχως άλλο, μιá μέρα στην αυτοκτονία ή στο φρενοκομείο.

H. G. WELLS

της, την στιγμή που ήθελε να δοκιμάση τίς ζανούργιες ήδονές του έρωτος;

«Είν' άνάκη, γράφει στη φίλη της, να σου πω, άγαπημένη μου πόσο φόβο αισθανόμουν μόνη μέσα στο πάρκο, νύχτα χωρίς φεγγάρι, και με τον άέρα που έφουσεσε; Είμαι άκόμια θόρα και μούρχοταν στο νού ή ζωή του μοναστηριού, όταν ή άδελφή Πουλχερία μ'ε έβαζε τιμωρία στο σκοτάδι, για το παραμικρό σφαλματάκι.

'Έλεος φτάνω κοντά στη μικρή ταρτσούλα, κι' άκούω να με φωνάζη κάποιος. 'Αναγνωρίζω τη φωνή του Λεάνδρου μου, μά ένας καινούργιος φόθος μου παγώνει το αίμα. 'Ηταν ή πρώτη φορά που θρισκόμουνά μόνη μαζί του. Στο σαλόνι, στο πιάνο, κοντά στο έργοχειρό μου, είμαι δέξια κι' εκεί μόνη μαζί του, μά είνε μέσα στο σπίτι, κοντά στη μητέρα, στις άδερφές μου. Ένώ έκείνη τη νύχτα ένομιζα πως ήμουν χαμένη στην άκρη του κόσμου μόνη, μαζί μ' έναν άντρα. 'Ο ίπότης νοιάζει τούς φόθους μου και μου μιλάει με χαϊδευτική φωνή. Ζυγώνει και πιάνει τα χέρια μου, τά αισθάνεται παγωμένα, μου τα τρίβει να ζεσταθούν κι' άνοστενάω. Τότε ο Λεάνδρος άφινει άμέσως τά παγωμένα μου δάχτυλα, μ' όρπάζει στην άγκαλιά του και με σφιγγει. 'Αχ! καλή μου! Τι ζεστασιά! 'Ανατριχιάζω από εύχαρίστησι και τώρα που σου το γράφω! Μ'ε φιλάει στο λαιμό και στ' αυτί μου, το όποιο άρχισε να θουίζη, σαν να σου κουνά. 'Επειδή έβλεπα πως προχωρούσε, του είπα:

—Γιά το Θεό, άφήστε με, κύριε. Περιμένετε να γίνη ο γάμος μας πρώτα...

«Είχα διαβάσει κάπου μαζί σου, μου φαίνεται, πως άρα ένα κορίτσι δώσει τά χείλη του σ' ένα νεο να τά φιλήση, πάει, δεν μένει πειά να μάθη τίποτ' άλλο... Καί γι' αυτό δεν ήθελα να τά μάθω όλα άμέσως. Μά πόσο ευτυχισμένο ένοιώθα τον έαυτό μου να αισθάνομαι τον αραβωνιαστικό μου τος φλογερό, τόσο άνυπόμωμο ώστε νάρθη έκεινη ή άρα που δεν θα είχα πειά το δικαίωμα ν' άρηθώ τίποτα!... Σε θεσάω πως χρειαζόσθε κάπο πολύ για νάρθω δώναμι ν' αμυνθώ. Η ήδονική ήταν το πρώτο του φιλή!»

'Αλλη μιá φορά ο ίπότης βιάζει την 'Ιουλία στο σαλόνι, είνε μόνη κι' έτοιμηλόντα της μοναξιάς.

'Η αραβωνιασμένη τά διηγείται λεπτομερώς στη φίλη της:

«'Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω, νομίζοντας πως θα συναντούσα τίς άδερφές μου και τη γκουβερνάντα, μά δεν ήταν εκεί κανείς. Τη στιγμή που έκανα να βγω, άνοίγει άξαφνα ή πόρτα και μπαίνει ο κόμης, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Κοκκίνισα άμέσως μόλις τον είδα και μ' έπιασε μιá συγκίνηση, μιá χαρά κι' ένας φόθος μαζί, που τον αισθανόμουν τόσο κοντά μου, κι' έβλεπα νάμαστε μόνοι. Αυτός έκλεισε την πόρτα και τρυχώρισε προς έμένα που στεκόμουν σαν γαλαμα.

«'Επειδή όμως το προηγούμενο θράδυ υπερασπισθήκα τον έαυτό μου στο πάρκο, ο Λεάνδρος δεν κάνει καμιά χειρονομία. 'Ετσι έτιμωρηθήκα σκληρά και τάχα γαμένα. 'Η καρδιά μου χτυπούσε, έκόντευε να σπάση και στο στήθος μου παινόταν ή άναπνοή μου. 'Αν είχα θάρρος, θάλεγα στο Λεάνδρο: «Πάρτε με άλλη μιá φορά στην άγκαλιά σας, άγαπημένη μου, και σφιχτε με δυνατά, πολύ δυνατά, ως που να μου πιαστή ή άναπνοή, και φιλήστε με πολύ παντού, δεν άντιστέκομαι.»

«'Αχ, πόσο το λαχταρούσα αυτό, άγαπημένη μου.

«'Εκώπταζα τον αραβωνιαστικό μου και τά μηλίγγια μου χτυπούσαν σαν σφοριά. Θεέ μου! Τι γλυκειά άγωνία! 'Αχ, και να τόξερε ή μαμά!

«'Ο Λεάνδρος ήθε κοντά μου, χωρίς να πη λέει ή μάλλον εγώ μόνη μου έπασα στην άγκαλιά του. Μ' έσφιξε δυνατά και μ' έφιλησε πίσω από τ' αυτί, ύστερα στα μαλλιά, κι' εγώ που ένοιώσα το αίμα μου να θράζη, τον έφιλησα στο μάγουλο. 'Επιάσθηκε ή άναπνοή μου από τά φιλιά. Τι θεία ήδονή! Γουλάχιστον άλλη μιá φορά πρέπει να ξαναφιληθώμε έτσι...»

'Όλοι οι έρωτημένοι είνε ίδιοι, δειλοί πολύ, άνήξεροι και στενοχωρημένοι, όταν στέζουν ο ένας μακριά από τον άλλο και τούς επίβλεπουν, μά μόλις βρεθόνουνε μόνοι, ή φρεσι άναλαμβάνει τά δικαιώματά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

